

Келешъ Асанъ се усмихна, засука мустаки и лукаво смигна на Али Чаушъ.

— Намъ не сж нужни вашитѣ блудкави яденета, — Келешъ Асанъ сърдито продума на Кочовица: — на насъ пари ни трѣбать. По-скоро низитѣ жълтици на снахитѣ ти. Вадете и куповетѣ. Тамъ сж вече мухлясали жълтицитѣ. Тия хора злато искать.

— Ние нѣмаме жълтици, Асанъ ага. Преди две години всичко ни обреха зли хора, — отвърна Кочовица.

— Не искамъ и да те чувамъ така да ми дърдоришъ, възрази люто Келешъ Асанъ. Отъ очитѣ му искри излетѣха. Скръцна съ зжби, стисна юмрукъ и размаха.

Кочовица мълчеше — не знаеше, какво да каже. Сякашъ езика ѝ онѣмѣ.

— Що? Ти още мълчишъ и се маешъ? — Бѣсенъ извика Келешъ Асанъ и като мечка стрѣвница скочи. Изтегли ятагана и удари съ тилъето нѣколко пжти Кочовица. И тя и снахитѣ се разтрепериха като отъ люта треска разлюлени. Тѣ не можеха, пкъ и не знаеха, какво да продумать. Чувствата имъ бѣха поразени. Тѣ виждаха, че смъртъ ги чака. Но тя не бѣ най-страшното: доде дойде тя, отъ нея по-страшни изпитания имаше да понесать.

— Стой, Асанъ Ага, — рече Али Чаушъ: — има едно срѣдство, което бързо ще ги принуди да ни послушатъ. Ние нѣмаме време да чакаме. У зори ще трѣбва да се връщаме къмъ града. — Я скоро дигайте децата, — обърна се къмъ женитѣ.

И женитѣ откриха децата и ги дигнаха. Ни едно отъ тѣхъ не заплака, ни гласъ издаде. И тѣ бѣха слисани, занесени, безчувствени.

— Я ги наредете край огнището, — продължи Али Чаушъ: — ха тѣй: най-напредъ малкитѣ, после срѣднитѣ и най-после голѣмитѣ.

И зе той да сваля отъ стенитѣ на огнището голѣми и малки перустии, прибра и всички рѣжени и маши. Сбута огъня, притури чамови дърва и буйни пламъци извиха язици.